

Přítel Miloslav Lukáš s obrazem zámku Toužetín s holubami od autorky Jitky Janské

řím, jím nadále zůstane. Stavák mne provázel dlouhá léta, sám jsem choval červené sedlaté, především od chovatele Drábka z Prasku a Stavihohy z Moravy, kteří byli volatí a též dobře létali. Tato kombinace nádherné červené a bílé se mi na holubech stále líbí nejvíce. Dal jsem jim tenkrát ještě jako kluk přednost před červenými pštrosy pro jejich aktivitu a zajímavý let. Stavák je vůbec zajímavou postavou českého holubářství. Tak jak vyniká jeho barva a lesk, která skutečně nemá ve světě obdoby, tak zcela zarážející je, čím na druhé straně jako voláč procházel. Nejednalo se jen o jeho nafukování, a to již v době, kdy se všeobecně voláči nikde ve světě na výstavách nenafukovali, což bylo u nás běžné a pro posouzení téměř nutné. Hlavním negativem je však jeho postavení v „evropském vzorníku“ jako plemeno pod číslem č. 345, které zcela znemožňuje jeho rozšíření ve světě ve prospěch stelleru.

Česká čejka?

V celém holubářském světě je známá a byla vždy velmi obdivovaná česká čejka kropenka a též její tvůrce Václav Tureček. Jeho články a též články o něm a jeho holubech najdeme nejen ve starších amerických časopisech, ale i těch dnešních. Musím však upozornit na jednu věc – česká čejka, sice kompaktní plemeno, ale s menšími rousy, není a nebude ve světě žádaná. Svědčí o tom různé debaty a články o ní v odborných časopisech, kde je uváděna vždy a pouze čejka saská či duryňská, přestože se používá ve šlechtění jejich vzácných rázů, jak to dokazuje i poslední vydání amerického Purebred Pigeon a např. i polský chovatel, o čemž se zmíním podrobněji někdy příště.

Všeobecně se dá k rozšíření říci, že chybí propagace především v zahraničních časopisech. Účast mnohých českých plemen na evropských výstavách je velice dobrá, především je to pěkná česká bagdeta, pražský

rejdič krátkozobý, brňák, rakovnický kotrlák, ale i hanák, sívák, český rejdič, čejky a kvalitní ostravské bagdety, jen ty nejvíce doma rozšířené nejsou v tom počtu či kondici, jak by se dalo očekávat a jak by si určitě zasloužily. Velmi řídké se v USA můžeme setkat s Czech Bagdad. Jsou to holubi slabších postav, méně výrazných typických znaků hlavy, než typická česká bagdeta. Tu připomínají více jen svým zbarvením „pigra“ (gen-pencil homozygotní), tedy ráz šupinatý. Nechová se zde ani německý indián, takže chybí nová krev a „barb“ anglický indián či španělská bagdeta je velkým konkurentem. Objevují se v barvě černé (T. Mezzanatto, Kalifornie), ale i v červené a žluté recesivní (chovatel Denis Beranek, Iowa), svůj standard ve vzorníku však nemají. Jinde než v USA a Kanadě méně rozšířená česká plemena nenajdeme, dnes už se jedná prakticky jen o pár potomků staváka, pštrosa, popř. slezských voláčů, kteří sem byli dovezeni po 2. světové válce, kdy kvalita a počty chovatelů byly zcela jiné.

Pro větší propagaci českých plemen je třeba utvořit vzorníky v angličtině a ty se snažit v holubářských zemích publikovat. V zahraničních časopisech o nich psát, přinášet dobré fotografie a též seznamovat s jejich předními chovateli. Máme hodně plemen, s kterými se můžeme pochlubit, ale svět o nich zatím jen slyšel či vůbec neví. Není to nic obtížného a každý speciální klub, který je všude ve světě strůjcem svého štěstí a plemene, to může kdykoliv udělat. Nemohlo by se pak stát, že některé z těchto plemen bude v zahraničí pozmeněno či uznáno za jiné než české.

Za 1. část rozhovoru poděkoval Petr Čech